

Modlitba s Písmem svatým

Papež František ve své pravidelné týdenní katechezi vysvětloval, jak rozjímat nad úryvky Svatého písma. Řekl, že i přes jeho stáří byl každý verš Bible napsán i pro nás, a Bůh k nám tímto způsobem promlouvá. Konkrétně zdůraznil, jak se můžeme prostřednictvím Bible rozpoznat v té či oné osobě nebo situaci.

27.01.2021

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Dnes bych se chtěl pozastavit u modlitby, kterou můžeme konat na základě četby biblického úryvku. Slova Písma svatého nebyla napsána proto, aby uvízla na papyrusu, pergamenu či papíru, nýbrž aby byla přijata člověkem, který se modlí a umožní jim ve svém srdci vzklíčit. Boží slovo míří na srdce.

Katechismus říká: »Četba Písma svatého má být provázena modlitbou, aby se stala rozhovorem mezi Bohem a člověkem« (KKC, 2653). Bibli nelze číst jako román, přivádí k modlitbě, neboť její četba je dialogem s Bohem. Daný biblický verš byl napsán před mnoha staletími i pro mne, aby se mi od Boha dostalo nějakého slova. Byl napsán pro každého z nás. Všichni věřící mají tuto zkušenost: vícekrát dříve slyšený úryvek z Písma mne jednoho dne nečekaně osloví a objasní mi situaci, kterou prožívám.

Je však zapotřebí, abych se ten den na schůzku s oním Slovem dostavil, abych tam byl a naslouchal slovu.

Bůh prochází každý den a osévá půdu našeho života. Nevíme, zda dnes najde vyprahlou či trnitou půdu nebo tu dobrou, která umožňuje růst (srov. *Mk 4,3-9*). Záleží na nás, na naší modlitbě, na otevřeném srdci, s nímž přistupujeme k Písmu, aby se pro nás stalo živým Slovem Božím. Bůh ustavičně prochází kolem, a také skrze Písmo. Vracím se k slovům sv. Augustina, která jsem zmínil minulou neděli. Říkal: „Bojím se, že Bůh přejde.“ Čeho se obává? Toho, že Pána nevyslechne, nevšimne si, že to byl On.

Modlitbou nastává jakési nové vtělení Slova. A my jsme „svatostánky“, ve kterých Boží slova hledají přijetí a ochranu, aby mohla přebývat ve světě. Proto je třeba k Bibli přistupovat bez postranních

úmyslů a bez manipulací. Věřící nehledá v Písmu svatém podporu svých filosofických či etických vizí, nýbrž doufá v setkání. Ví, že bylo napsáno v Duchu svatém, a v tomtéž Duchu má být přijato a chápáno, aby se toto setkání uskutečnilo.

Trochu mi vadí, když někteří křesťané papouškují biblické verše: „Ano, Pán to tak říká...Pán si to tak přeje...“ V onom verši jsi však potkal Pána? Nejde o problém pouhé paměti, nýbrž o paměť srdce, která nás přivádí k setkání s Pánem. Ono slovo, onen evangelní verš vede k Pánu.

Čtěme tedy Písmo, abychom my byli „čtení“ Písmem. Je to milost, rozpoznáme-li se v té či oné osobě nebo situaci. Bible není napsána pro nějaké obecné lidství, nýbrž pro nás, pro tebe a pro mne, muže a ženy z masa a kostí, kteří mají jméno a příjmení, jako ty a já. A je-li Slovo

Boží, prosycené Duchem svatým, přijato otevřeným srdcem, nikdy nenechá věci, jak byly předtím. Něco se mění a v tom spočívá milost i síla Božího slova.

Křesťanská tradice je bohatá na zkušenosti a reflexe z modlitby s Písmem svatým. Ujala se zejména metoda „*lectio divina*“, zrozená v mnišském prostředí, ale nyní praktikovaná i mezi křesťany ve farnostech. Spočívá především v pozorném přečtení biblického úryvku, a řekl bych v „poslušnosti“ k textu, aby byl pochopen samotný jeho význam. Následuje dialog s Písmem, takže se ona slova stávají důvodem k rozjímání a ústní modlitbě; v neustálém sepětí s textem se začínám ptát, co „říká mně“. Je to delikátní přechod: netřeba sklouzávat do subjektivistických interpretací, nýbrž zařadit se do živé brázdy Tradice, jež pojí k Písmu svatému každého z nás.

Posledním krokem *lectio divina* je kontemplace. Slova a myšlenky tedy ponechávají místo lásce, jako je tomu mezi zamilovanými, kterým někdy stačí mlčky se na sebe vzájemně dívat. Biblický text trvá, ale jako určité zrcadlo, jako ikona ke kontemplaci. A tak nastává dialog.

Skrze modlitbu přichází Slovo Boží přebývat mezi nás, a my přebýváme v Něm. Slovo inspiruje dobré úmysly a podporuje skutky, dodává sílu a pohodu, a také když nám působí krizi, obdařuje nás pokojem. Ve dnech smolných a zmatených zajišťuje srdci zárodek důvěry a lásky, jež ho chrání před útoky Zlého.

Tak se Boží Slovo stává tělem – dovolím si užít tento výraz – tělem v těch, kdo je přijímají v modlitbě. V jednom starobylém textu se objevuje intuice, podle níž se křesťané natolik ztotožňují se Slovem, že i kdyby všechny Bible světa byly spáleny,

bylo by možné se dobrat jejího „opisu“ ve stopách, které zanechalo v životě svatých. To je pěkně řečeno.

Křesťanský život je současně dílem poslušnosti a tvořivosti. Poslušnosti, jelikož naslouchá Božímu slovu, a tvořivosti, neboť Duch svatý v nitru podněcuje k jeho uskutečňování a pokračování. Ježíš to říká na konci své promluvy, tvořené podobenstvími, tímto přirovnáním: »Každý učitel Zákona, který se stal uředníkem nebeského království, je jako hospodář, který ze své bohaté zásoby – tedy ze srdce – vynáší věci nové i staré« (*Mt 13,52*). Písmo svaté je nevyčerpatelný poklad. Pán ať nám všem stále více umožňuje čerpat z něj modlitbou.

RadioVaticana.cz / Rome
Reports

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
papez-frantisek-modlitba-pismo-svate/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/papez-frantisek-modlitba-pismo-svate/)
(06.08.2025)